

gjerlingen forlanger en Sum bevilget, saa komme alene vi til at afgjøre, om denne Sum skal bevilges eller ikke; det kommer til at beroe ene paa os, det er en Folge af den nødvendige Samvirkning mellem de forskjellige Lovgivnings- og Bevillingsmyndigheder. Det er derfor aldeles i Overensstemmelse med den sædvanlige Magt, der tilkommer os, at vi, naar der er Tale om en Tillægsbevillingslov, sige, at den og den Sum bevilge vi ikke. Det er ikke os, der have sat det aftraadte Ministertum i den Stilling og under det Ansvar, der flyder af uden vort Samtykke at have brugt disse Summer; det er dem selv; og man kan ikke forlange af os, naar vi ikke kunne overbevise os, at en Udgift bør bevilges, at vi saa, lige imod vor Overbeviisning, for at sjaane de afgaaede Ministre, skulde bevilge dem Noget mod hvad vi ansee for rigtig og ret. Den ærede næstsidste Taler har dernæst bemærket, at vi ved den foreslaaede Beslutning begaae en Uretfærdighed i Ordets høieste Forstand. Jeg er imidlertid i saa Henseende overbevist om, at han ikke ved denne Bemærkning tillægger Nogen af os den Hensigt eller Villie at ville gjøre Noget, som vi anerkende som uretfærdigt; men, at han naturligtvis kun mener, at vi ville gjøre Noget, som han anseer for uretfærdigt. Jeg var spændt paa at høre hans Udvikling af, hvori den Uretfærdighed da skulde bestaae, hvori vi efter hans Formening vilde gjøre os skyldige, men det forekommer mig, at Beviset i saa Henseende aldeles brast for ham. Han sagde nemlig, at vi skulde bevilge de Summer, som ikke vare i aabenbar Strid med forstandige Folks Betragtning af Forholdene; men hvilke Summer vilde vi da ikke komme til at bevilge, og hvilke Overstridelser skulde man kunne tænke sig, uden at „forstandige Folks“ stedse skulde kunne anføre en eller anden Grund for dem? Dersom hele vor Bevillingsmyndighed skulde indskrænke sig dertil, at vi kun skulde nægte de Summer, der vare i aabenbar Strid med „forstandige Folks“ Betragtning af Forholdene, saa vilde jo aabenbart vor Bevillingsmyndighed aldeles ingen Betydning have, den vilde kun faae Betydning i det Tilfælde, at der i Ministeriet sad Mand af

en ganske særegen Bestaaffenhed, som ikke engang kunde antages at kunne fremsføre en eller anden Grund for deres Mening. Jeg mener, at det hvorefter vi bør bedømme disse Udgifter, er Spørgsmaalet: have Udgifterne været nødvendige? Vi have gjort os al Plid for at komme til Indsigt i den Henseende; vi have søgt alle de Oplysninger, som vi kunde faae, det hele Thing er gaaet i et Udvalg, for at enhver kunde af de aftraadte Ministres egen Mund faae at høre, hvad de kunde have at sige til deres Forsvar, og, da de afgaaede Ministre sagde, at de ikke ønskede at forhandle med saamange Menneffer, men vel med et færre Antal, saa spode vi os derefter og valgte et Mindretal, for hvilket de have afgivet deres Erklæringer, men, efterat have hørt Alt, hvad de kunde fremsføre til disse Udgifters Retfærdiggjørelse, er jeg for mit Vedkommende kommen til en fuldkommen Overbeviisning om, at der ikke af det aftraadte Ministerium er fremsført nogen som helst tilstrækkelig Grund for disse Udgifters Nødvendighed. Det er efter en saadan Overveielse af alle Forhold, af alle Udgifter, at man sælder sin Dom, og jeg er overbevist om, at Ingen af os letstundt gaar hen at sælde denne Dom, men at vi Alle have gjort os den størst mulige Plid for at komme Sandheden saa nær, som det er os muligt. Hvad skulde da bevæge os til at bevilge disse Udgifter, hvis Nødvendighed paa ingen Maade er godtgjort for os? Skulde det være en vis Overbærelse, en vis Staansel mod de aftraadte Ministre, skulde det være det, at vi maatte sige: „Jo, de have dog handlet saaledes, fordi de derved virkelig troede at opfylde vor Villie, men de have taget fejl i den Henseende, og derfor bør man bære over med dem, de have handlet i Kraft af den Tillid, vi havde til dem, og vi bør bedømme dem i Kraft af den Tillid, som de vidste, vi havde til dem.“ Men her indtræder den for de afgaaede Ministre uheldige Omstændighed, at vi tydeligt have sagt, at vi ikke havde Tillid til dem, saa at altsaa den Grund til at bevilge disse Summer, som man kunde søge i et særegt Tillidsforhold og i den derpaa grundede Formening hos Ministeriet, at det, naar det